

انجمنی برای شاعرانِ ترانه‌سرا

سید عباس سجادی

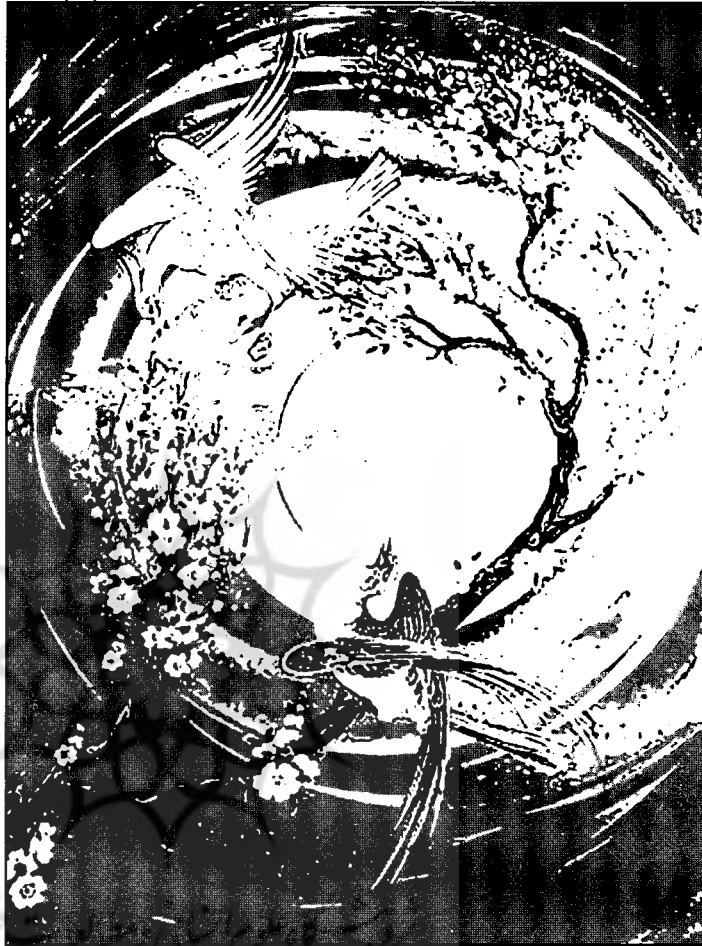
در روزگار ما، یعنی از زمانی که ترانه به شکل امروزی ظهور و بروز پیدا کرده است، هیچگاه جایگاه و پایگاه معین و متولی مشخصی نداشته است. منظور از متولی مشخص، مطمئناً پایگاه معینی است که جوانان و نوجوانان علاقه‌مند بتوانند به آنجا مراجعه کنند و با شیوه‌های ترانه‌سرایی که المنهله، کتاب مشخصی هم در این خصوص وجود ندارد، آشنا شوند. در طی این صد و اندی سال هم که از عمر ترانه‌های امروزی می‌گذرد، همواره ترانه‌سرایان از همان زمان شیدا و عارف تا روزگار ما، به طور ذوقی به این مهم اهتمام داشته‌اند و دلمشغولی‌های خویش را به زبان ادبیات آهنگین نزدیک کرده و با تلفیق شعر و موسیقی، ترانه‌ها زاینده شده‌اند. دغدغه این مساله که چرا ترانه هم نباید مثل دیگر مقولات هنری و ادبی، جایگاه مشخصی داشته باشد تا ترانه‌سرایان بتوانند گرد هم جمع شوند و ضمن خواندن آثارشان و مورد نقد و بررسی قرار دادن آن‌ها و جلب

و جذب جوان ترها، جهت بهره‌مندی بیشتر تشکیلاتی هم داشته باشند تا مشکلات صنفی آنها را مورد توجه قرار دهد، دغدغه‌ای مهم بود. بر همین اساس به پیشنهاد اینجانب و همدلی و همراهی دوستانی چند از جمله نیلوفر لاری‌پور، افشین یداللهی، یغما گلروبی، سعید امیر اصلانی، افشین سیاهپوش، مهدی محتشم و... تفکر تاسیس و تشکیل جای و پایگاهی جهت بازخوانی ترانه‌های ترانه‌سرایان مطرح شد. جلسات انجمن، ابتدا در منزل اعضا تشکیل می‌شد و سپس با مساعدت مدیران وقت سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران در سال ۱۳۸۰ انجمن ترانه‌سرایان، حالتی نسبتاً رسمی پیدا کرد و جلسات مرتب هفتگی آن هر پنجشنبه در فرهنگسرای قانون (ابن سینا) برگزار گردید و در مدت زمان بسیار کوتاهی، اقبال و استقبال از این جلسات چنان پر شور بود که ترانه‌سرایان شهرهای دور و نزدیک هم، روزهای پنجشنبه خودشان را به

از زمانی که ترانه به شکل امروزی ظهور و بروز پیدا کرده است، هیچگاه جایگاه و پایگاه معین و متولی مشخصی نداشته است.

دغدغه تشکیل این انجمن را وقتی با بزرگانی چون نواب صفا، معینی کرمانشاهی و بیژن ترقی مطرح کردیم، بسیار خوشحال شدند و به اتفاق معتقد بودند این آرزوی آن‌ها بوده که توفیق تحقق آن را نیافته‌اند.

به جمع ترانه‌سرایان قبل که تعداد معدود و محدودی داشتند افزوده که این روند همچنان هم ادامه دارد و به همت انجمن ترانه‌سرایان، بزرگداشتی هم برای ترانه‌سرایان و هنرمندان نام‌آشنایی چون استاد سید اسماعیل نواب صفا، بابک بیات، حسین منزوی و محمد علی شیرازی برگزار شد و بزرگانی چون زنده یاد عمران صلاحی و محمد علی بهمنی هم در چپستی ترانه‌سخرانی کردند و نقد ترانه از محورهای اصلی جلسات هفتگی انجمن بود.

انجمن ترانه‌سرایان در مقطعی به دلیل تفاوت سلیقه‌ها و زاویه‌ها انشقاق پیدا کرد و از دل انجمن مزبور، چندین جلسه دیگر که اختصاص به ترانه داشت، تاسیس و تشکیل شد و حتی این موضوع به شهرستان‌ها نیز کشیده شد که در واقع پویایی و تاثیرگذاری انجمن ترانه‌سرایان را واگویه می‌کند. با تشکیل جلسات متعدد ترانه‌سرایان، اتفاق خجسته‌ای که در این عرصه افتاد، این بود که ترانه‌سرایان و آهنگسازان توانستند در خلق آثار خود تعامل و تبادل نظر بیشتر داشته باشند و به این اعتبار اگر بخواهیم ترانه‌هایی که قبل و بعد از سال ۱۳۸۰ به بازار عرضه شده است را مورد ارزیابی قرار دهیم، طبعاً اثر گذارتر بودن آثار دهه هشتاد را نمی‌توانیم دور از نظر برداریم.

به هر حال، انجمن ترانه‌سرایان با هدف کشف استعدادهای جدید، بارورتر شدن ترانه‌ها، پیدا کردن جایگاه و پایگاه برای ترانه‌سرایان و... تاسیس شد و می‌توان ادعا کرد که توانسته در حد قابل قبولی به این اهداف برسد. از همین منظر است که اهتمام ترانه‌سرایان بر این قرار گرفته است که با حمایت و مساعدت خانه موسیقی ایران، کانون ترانه‌سرایان را هم تشکیل بدهند تا ترانه‌سرایان بتوانند از مزایای صنفی آن بهره‌برند.

در آغاز تشکیل این انجمن، درخواستی به خانه موسیقی داده شد که مورد تصویب قرار نگرفت و با فعالیت‌های تاثیرگذار این انجمن، در سال جاری درخواست پیشین مطرح و به خاطر اتفاقات مبارک در عرصه ترانه به اتفاق آراء مورد تصویب اعضای محترم هیات مدیره خانه موسیقی قرار گرفت و از این پس کانون ترانه‌سرایان به عنوان دهمین کانون تخصصی خانه موسیقی در کنار کانون‌هایی چون کانون آهنگسازان، نوازندگان، سازندگان ساز و خوانندگان به فعالیت خواهد پرداخت. این کانون مدافع حقوق مادی و معنوی اعضای خود و ترانه‌سرایان خواهد بود و از آغاز سال ۱۳۸۹ رسماً شروع به فعالیت خواهد کرد.

فرهنگسرای ابن سینا می‌رساندند. دغدغه تشکیل این انجمن را وقتی با بزرگانی چون نواب صفا، معینی کرمانشاهی و بیژن ترقی مطرح کردیم، بسیار خوشحال شدند و به اتفاق معتقد بودند این آرزوی آن‌ها بوده که توفیق تحقق آن را نیافته‌اند.

جلسات انجمن ترانه‌سرایان، در واقع اولین جلسه‌ای بود که صرفاً به ترانه‌خوانی اختصاص داشت، چرا که قبل از آن، جلسات شعر در گوشه و کنار شهر، تشکیل می‌شد و ترانه، مثل همیشه مظلوم واقع شده بود.

با شروع جلسات انجمن ترانه‌سرایان، ورود جوانان علاقه‌مند به این جلسات و مورد صیقل قرار گرفتن آثارشان که توسط ترانه‌سرایان صاحب نام و پیشکسوت صورت می‌گرفت، خیل عظیمی از ترانه‌سرایان جوان را